

Housle, jazz a myši

O houslistce ANNĚ MLINARIKOVÉ (27) se někdy hovoří jako o české Vanesse Mae. Je mladá, krásná a také nehraje klasiku. Ona sama se však tomuto přirovnání brání.

„Slychávám to od diváků, kteří patří k nejazzověmu publiku. Já bych si na pódium nevzala krátkou sukni. Na rozdíl od většiny muzikantů, kteří nenechají na Vanesse Mae nit suchou, jí fandím, protože se hodně zasloužila o propagaci houslové hry,“ říká půvabná hudebnice.

Poprvé vzala Anna Mlinariková nástroj do ruky v pěti letech. „Jsem nejmladší ze tří sester, tak jsem chtěla vyniknout.“ Hraní jí velmi zaujalo a už na základní škole věděla, že další štací bude Konzervatoř Jaroslava Ježka. Tam se dostala napoprvé, a dokonce jako nejlepší z uchazečů.

CVIČILA VE SKLEPĚ

Při studiu se propracovala k soprán saxofonu. „Objevila jsem kouzlo improvizace, která k jazzu patří, a pomalu jsem ji přesouvala i do hry na housle.“ Časem zjišťovala, jak by právě v jazzu pokročila dál. Vybrala si prestižní bostonskou Berklee College of Music. Poslala nahrávky a uspěla. Na rok proto přerušila konzervatoř a odcestovala do Ameriky.

„Zpočátku to bylo hodně tvrdé. Například sehnat ubytování přes internet bylo nemožné. Nikdo ho nechtěl rezervovat bez předchozího podpisu smlouvy. Nabízeli třeba, ať se přijedu podívat. Když jsem psala, že jsem z Prahy a je to trochu daleko, odpovídali, že mohu klidně zůstat na celý týden.“

Nakonec jí přenechala místnost ve dvoupokojovém suterénním bytě dívka, která právě studium končila. Spolubydlícím byl Japonec. „Táta říkal, že Japonci jsou pořádkumilovní. Ale tenhle byl výjimka, protože takový binec jsem ještě nezažila. Byt byl plný myši. Chtěla jsem nastražit pastičky, on ale tvrdil, že mu zvířátka nevdají,“ vzpomíná. Za tohle bydení platila neuvěřitelných 570 dolarů měsíčně!

I když dostala stipendium, část školného a učebnic musela hradit. Měla sice možnost

přivydělávat si přímo ve škole, ale raději se věnovala studiu. „Nikam jsem nechodila, pořád jsem byla zalezlá v tom svém sklepení a cvičila. Za rok jsem zvládla šest semestrů.“

Po návratu domů dokončila konzervatoř. Neskrývá, že začátky kariéry byly krušné. Houslistka, a navíc jazzová, to tu ještě nikdo nezažil. „Obvolávala jsem pořadatele, akce, festivaly a nabízela sama sebe,“ usmívá se. Naštěstí si jí při absolventském koncertu všiml ředitel divadla a mohla poprvé vystoupit ve vyhlášeném jazzovém klubu Reduta v Praze. Vzápětí dostala další nabídky.

HRAJE JAKO CHLAP

Své umění předvedla také v legendárním Semaforu. „Přišel se podívat i pan Suchý a za pár dní mi zavolal, jestli bych si nechtěla zahrát v připravované incenaci *Sukně smutnou jehlou spíchnutá*. Samozřejmě jsem souhlasila.“ Slavný principál jí však neprozradil, že nejde jen o hru na housle a drobný herecký výstup, ale o regulérní herectví. „Na první zkoušce jsem měla hroznou trému. Najednou jsem stála vedle pana Suchého, Jitky Molavcové, Jirky Štědrone a dalších.“

Vystupuje s nimi od září 2006. Někdy hostuje u jiných jazzových souborů, má však i vlastní skupinu. „Zpočátku jsem si vybrala spolužáky z konzervatoře, ale protože kamarádům se těžko nařizuje, dnes hrají s jiným obsazením,“ vysvětluje jazzová houslistka, která za svou největší neřest považuje to, že chce mít všechno perfektní. „Není moc zvykem, aby v kapele vládla žena. Většinou jsou zpěvačky-solistky, ale šéfuje někdo z hudebníků.“ Když muzikant porušuje pravidla hry, spolupráci s ním ukončí. „Než se hádat, raději pozvu jiného,“ tvrdí umělkyně. „Nejsem ale taková generálka, jak se asi zdá. Už dlouho jsem nikomu padáka nedala,“ směje se.

Jazzmani na ni nejdříve reagovali zdrženlivě. Jazz a improvizace, to prý je snad kromě zpěvu výhradně mužská záležitost. „Čekají to nejhorší, a tak mohu být už jen dobrá. Po vystoupeních za mnou občas přijdou a říkají: Dobrý, vždyť ty hraješ úplně jako chlap! Tak tohle je pro mě velké vyznamenání.“

Jedna věc kolegům z branže ale vadí víc – že ani trochu neholduje alkoholu. „Některým mi to nemohou odpustit. Jak můžeš hrát jazz, když nepiješ?“ diví se. ■

Čtyřletá Anička (vlevo) se staršími sestrami na karnevalu

Od loňského roku vystupuje také v představení divadla Semafor.

PAVEL HRABICA • FOTO: IVAN KAHUN, ARCHIV ANNY MLINARIKOVÉ